

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 71.

Vydána dne 30. září 1938.

Cena: Kč 1.—.

Obsah: (204. a 205.) 204. Opatření Stálého výboru o přechodném obmezení výplat vkladů u peněžních ústavů a plnění soukromých pojišťoven. — 205. Vyhláška o úpravě vývozu, dovozu a průvozu léčiv a lékařských nástrojů a přístrojů.

204.

Opatření Stálého výboru ze dne 26. září 1938

o přechodném obmezení výplat vkladů u peněžních ústavů a plnění soukromých pojišťoven.

Stálý výbor Národního shromáždění republiky Československé usnesl se podle § 54 ústavní listiny na tomto opatření:

§ 1.

Peněžními ústavu v dalších ustanoveních rozumějí se:

1. záložny zřízené podle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852, č. 253 ř. z. (záložny spolkové),

2. úvěrní společenstva (družstva) zřízená podle zákona o výdělkových a hospodářských společenstvech ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., aneb podle zák. čl. XXXVII/1875 o obchodním zákonu,

3. hospodářská a živnostenská družstva úvěrní zřízená podle zák. čl. XXIII/1898 o hospodářských a živnostenských družstvech úvěrních,

4. svazy (ústředí) ústavů u č. 1 uvedených a společenstev (družstev) vůbec, které provozují úvěrní obchody,

5. okresní záložny hospodářské a jiné záložny, utvořené z fondů kontribučních a berních,

6. spořitelny ve smyslu zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 302 Sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry spořitelny, jakož

i spořitelny uvedené v § 33, odst. 3 téhož zákona,

7. zemské úvěrní ústavy,

8. Zemský úvěrní fond živnostenský v Praze a Zemský maloroľnický fond úvěrní v Praze,

9. akciové banky,

10. peněžní společnosti s ručením obmezeným a

11. peněžní podniky po rozumu čl. LII bankovního zákona ze dne 21. dubna 1932, č. 54 Sb. z. a n.

§ 2.

(1) Nárok na zaplacení pohledávky z běžného účtu u peněžního ústavu, vzniklé přede dnem 21. září 1938, obmezuje se tak, že věřitel takové pohledávky může požadovati jen, aby mu během kalendářního měsíce byla vyplacena nebo účetně převedena částka až 3% této pohledávky podle stavu dne 20. září 1938; činí-li tato pohledávka včetně jeho jiných pohledávek za týmž peněžním ústavem méně než 20.000 Kč, částka až 600 Kč.

(2) Vyšší výplatu (převod) lze požadovati 1. bez obmezení na určitou částku:

a) na platy a mzdy zaměstnanců věřitelových nebo k placení nájemného (pachtovného) věřitelem za věci náležející k jeho podniku;

b) na placení daní a veřejných dávek; výplatu na základě poukazu věřitelova jest peněžní ústav povinen provéstí přímo příslušnému výběřcímu úřadu;

c) na placení pojistného a na výplatu dávek v oboru veřejnoprávního sociálního pojištění;

d) na placení pojistných premií soukromým pojišťovnám;

e) z peněz uložených soudem;

f) z peněz uložených advokáty, veřejnými notáři nebo vnučenými správci, pokud jich tito potřebují, aby vyhověli soudním opatřením nebo rozhodnutím anebo splnili závazky svých příkazců;

2. v kalendářním měsíci až do výše 25% pohledávky podle stavu dne 20. září 1938, je-li peněz prokazatelně třeba pro provoz věřitelova podniku.

(3) Do částek, které budou požadovány do 30. září 1938 podle odstavce 1 a 2, započtou se částky, jež byly vyplaceny již v době od 1. do 20. září 1938.

(4) Peněžní ústav není povinen vyplatiti (převésti) vyšší částku, požadovanou podle odstavce 2, pokud věřitel již byl z téhož důvodu uspokojen u jiného peněžního ústavu.

(5) Ustanovení předešlých odstavců platí jen, pokud úmluva s věřitelem o postupné výplatě nebo o výpovědní lhůtě anebo pokud příročí nařízené podle zákona ze dne 10. října 1924, č. 240 Sb. z. a n., o příročí k ochraně peněžních ústavů a jejich věřitelů, nestanoví ve prospěch peněžního ústavu podmínek pro výplatu pohledávky příznivějších.

§ 3.

(1) Nárok na vrácení vkladu na vkladní (spořitelní) knížku (vkladní list) nebo na pokladniční poukázku, uloženého u peněžního ústavu (§ 1) nebo u poštovní spořitelny přede dnem 21. září 1938, obmezuje se tak, že majitel takového vkladu může požadovati jen, aby mu během kalendářního měsíce byla vyplacena nebo na běžný účet převedena:

a) částka až 900 Kč, činí-li vklad podle stavu dne 20. září 1938 více než 30.000 Kč,

b) částka až 3% vkladu podle stavu uvedeného dne, činí-li tento vklad 5.000 Kč až 30.000 Kč,

c) částka až 150 Kč, činí-li vklad podle stavu uvedeného dne méně než 5.000 Kč.

(2) Ani majitel více takových vkladů u téhož peněžního ústavu uložených nemůže požadovati vyšší částku, než která podle odstavce 1, písm. a) až c) připadá na úhrn všech těchto vkladů dohromady.

(3) Do částek, které budou požadovány do 30. září 1938 podle předešlých odstavců, započtou se částky, jež byly vyplaceny již v době od 1. do 20. září 1938.

(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 platí jen, pokud úmluva se vkladatelem o postupné výplatě nebo o výpovědní lhůtě anebo pokud příročí nařízené podle zákona č. 240/1924 Sb. z. a n. nestanoví ve prospěch peněžního ústavu podmínek pro výplatu vkladu příznivějších.

(5) Na vklady, uložené soudem, se ustanovení odstavců 1 až 3 nevztahují.

§ 4.

Nárok na výplatu odkupních sum životních pojistek obmezuje se tak, že pojistník může požadovati pouze jednu čtvrtinu odkupní sumy příslušející mu podle pojistných podmínek; převyšuje-li tato čtvrtina částku 2.000 Kč i z více pojistných smluv téhož pojistníka, jest pojišťovna oprávněna vypláceti ji v měsíčních splátkách po 1.000 Kč. Zápůjčky na pojistky mohou býti požadovány jen v mezích stanovených výše pro odkupní sumy.

§ 5.

Ustanoveními § 2, odst. 1, § 3, odst. 1 až 3 a § 4 není vyloučeno, aby byly vyplaceny částky vyšší než tamže uvedené.

§ 6.

Výplata pohledávek v běžném účtě a vkladů na vkladní (spořitelní) knížky (vkladní listy) nebo na pokladniční poukázky, které vznikly, pokud se týká, byly uloženy po 20. září 1938, obmezením podle předešlých ustanovení nepodléhá.

§ 7.

(1) Ministr financí se zmocňuje, aby podle toho, jak to připustí poměry na peněžním trhu, vyhláškou ve Sbírce zákonů a nařízení sazby a částky, uvedené v §§ 2 a 3, přiměřeně zvýšil.

(2) Totéž zmocnění ohledně částek uvedených v § 4 přísluší ministru vnitra.

§ 8.

Účinnost tohoto opatření pomine, jakmile se urovnají poměry na peněžním trhu, což vláda vyhlásí ve Sbírce zákonů a nařízení.

§ 9.

(1) Toto opatření nabývá účinnosti dnem vyhlášení; zároveň pozbývá účinnosti vládní nařízení ze dne 21. září 1938, č. 180 Sb. z. a n., o přechodném obmezení výplat vkladů

u peněžních ústavů a plnění soukromých pojišťoven.

(2) Toto opatření provedou ministři financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Syrový v. r.

Dr. Krofta v. r.

Dr. Horák v. r.

Černý v. r.

Dr. Mentl v. r.

Dr. Kalfus v. r.

Dr. Dunovský v. r.

Šubrt v. r.

Dr. Fritz v. r.

Dr. Fajnor v. r.

Ing. Vavrečka v. r.

Dr. Janáček v. r.

Dr. Bukovský v. r.

Dr. Kamenický v. r.

Dr. Zenkl v. r.

Ing. Nosál v. r.

Černák v. r.

Dr. Reich v. r.

Dr. Karvaš v. r.

205.

Vyhláška ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ze dne 28. září 1938

o úpravě vývozu, dovozu a průvozu léčiv a lékařských nástrojů a přístrojů.

Ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ustanovuje podle § 100 zákona ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb. z. a n., o obraně státu, a podle § 3 vládního nařízení ze dne 26. září 1938, č. 197 Sb. z. a n., jímž se stanoví počátek působnosti nejvyššího úřadu hospodářského:

§ 1.

Ustanovení o vývozu.

(1) Vývoz léčiv a lékařských nástrojů a přístrojů všeho druhu (dále krátce: léčiv) je zakázán.

(2) Ustanovení odstavce 1 neplatí pro:

a) léčiva sloužící veřejné mezinárodní dopravě;

b) léčiva, jichž potřebují při svém provozu dráhy sloužící veřejné dopravě, poštovní a telegrafní správa, letecké dopravní podniky, přístavní správy a plavební podniky sloužící veřejné dopravě, ale jen, pokud jde o spoje vedoucí přes československé státní hranice a

pokud se takových léčiv při uvedeném provozu skutečně používá. Celní úřad propustí taková léčiva na potvrzení příslušného železničního, pokud se týče poštovního, leteckého nebo přístavního úřadu o tom, že jde o léčiva v předchozí větě uvedená;

e) léčiva, jejichž vývoz nařídí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy;

d) léčiva (včetně obalů československého původu, v nichž jsou uložena) vyvážená v pohraničních stycích a v mezích předpisů o tomto styku, avšak jen pokud nepřesahují nejnezbytnější míru potřeby tímto stykem odůvodněné.

(3) Je-li podezření, že byly podány k přepravě (dopravě) do ciziny zásilky léčiv, pro něž platí zákaz vývozu podle odstavce 1, je dopravní podnik povinen přezkoumat obsah zásilky, a zjistí-li, že je tomu tak, nesmí je přijmouti k přepravě (dopravě) do ciziny nebo je dále do ciziny přepravit.

§ 2.

Ustanovení o dovozu.

Dovoz léčiv je volný.

§ 3.

Ustanovení o průvozu.

(1) Průvoz léčiv je dovolen jen s povolením ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy, daným v dohodě s ministerstvem zahraničních věcí.

(2) Povolení musí být předloženo při vstupním celním projednání zásilky a doprovází ji až k jejímu výstupu do ciziny. Při výstupu zásilky do ciziny budiž toto povolení odebráno.

(3) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na léčiva sloužící veřejné mezinárodní dopravě.

Ustanovení společná.

§ 4.

Zvláštní předpisy, zakazující nebo omezující vývoz, dovoz nebo průvoz z důvodů ochrany zájmů finančních monopolů, z důvodů policie bezpečnostní, zdravotní, veterinární nebo z jiných důvodů policejních, zůstávají nedotčeny.

§ 5.

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. Mentl v. r.